

İSLÂM'A DÖNÜŞ GECESİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtu ve'sselâmü alâ seyyidînâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ bâ'd!

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadetlerinizi kabul eylesin... Berat geceniz, kandiliniz mübarek olsun!

a. Dört Önemli Gece

Bu Berat gecesi, çok önemli gecelerden birisidir. Peygamber SAS Efendimiz, Hazret-i Aişe-i Sıddîka Validemiz'in rivâyet ettiğine göre, buyurmuş ki:¹

يَنْسَخُ اللَّهُ الْخَيْرَ فِي أَرْبَعِ لَيَالٍ نَسَخَا لَيْلَةَ الْأَضْحَى
وَلَيْلَةَ الْفِطْرِ وَلَيْلَةَ النِّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ يُنْسَخُ
فِيهَا الْأَجَالُ وَالْأَرْزَاقُ وَيُكْتَبُ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ 18 Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.274, no:8165; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, no:27122. s.578, no:35215; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.266,

فِيهَا الْحَاجُّ وَلَيْلَةَ عَرَفَةَ إِلَى الْأَذَانِ

(الدِّيلْمَى عَنْ عَائِشَةَ)

(Yensahu'llàhu'l-hayra fî erbai leyâlin neshà: Leyleti'l-adhâ, ve leyleti'l-fıtr, ve leyleti'n-nısfı min şa'bân, yünsahu fîhe'l-âcâl ve'l-erzâk, ve yüktebü fîhe'l-hâc; ve leyleti arafeh, ile'l-ezân.) Sadaka rasûlüllâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Bu hadîs-i şerîfte, Hazret-i Aişe Vâlidemiz'in rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz bildiriyor ki:

“Dört gece vardır ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri bu mübarek gecelerde hayırları kulların üzerine çok fazla miktarda ihsan eder, döker. Bunlardan birisi, *leyletü'l-adhâ*; Kurban Bayramı gecesidir. Birisi, *leyletü'l-fıtr*; Ramazan Bayramı gecesidir. Birisi, *leyletü'n-nıfsı min şa'bân*; Şa'bân'ın yarısı, yâni on beşinci gecesidir, on dördünü on beşine bağlayan gecedir. Burada kulların ecelleri ve rızıkları kayda geçer. Mukadderat kalemleriyle kayda geçer ve burada hacca gidecek olanlar, o sene hacca gidecekler yazılır.

Dördüncü gece de, Arafe gecesidir. Bunların hepsi, bu gecelerin hepsinin bereketi, (*ile'l-ezân*) sabah vaktine kadardır, sabah ezanı okunacak zamana kadardır.” diyor.

Bu hadîs-i şerîften anlıyoruz ki; dört tane mübarek gece vardır. Onlardan bir tanesi bizim şu akşam içinde bulunduğumuz Şa'bân'ın yarısı gecesidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri hayırları, rahmetini, ihsanlarını, ıkramlarını, nimetlerini,

lütuflarını; bu gecelerde, yâni bizim şu anda bulunduğumuz gece de dahil olan bu dört gecede, kullarına saçar. Kullarının üstüne böyle yağmurdan, bardaktan boşanırcasına döker.

Bu geceye (*leyletü'n-nıfsi min şa'bân*) “Şa'bân'ın yarısı gecesi” dedikleri gibi; (*leyletü'l-berâeh*) Beraet Gecesi, veyahut kısaca *Berat Gecesi* diyoruz. Türkçede bizim kardeşlerimiz, Berat Gecesi derler.

Beraet; bir kimsenin bir şeyden beri' olduğuna, uzak olduğuna dair belge demektir. Burada bu geceye Beraet Gecesi denmesi; meselâ, suçlu beraat etti diyoruz. Ne demek? Yâni, suçlu olarak görülüyordu, sanıktı, öyle sanılıyordu ama, muhakeme edildikten sonra, suçu olmadığı anlaşıldı. Suçluluktan beri olduğu, uzak olduğu anlaşıldı, beraat etti diyoruz.

Bu gece de Beraet Gecesidir. Çünkü bu gecede Allah'ın nasibsiz, kötü, günahkâr kulları, Allah'ın rahmetinden berîdirler. Allah'ın rahmetine erişemeyeceklerdir. Oradan beri oldukları için, bu geceye Bereat Gecesi denmiştir. Allah'ın iyi kulları da, sevdiği, halis, muhlis, müttakî, ibadet ehli mutî kulları da, Allah'ın lütfuna erecekler diye, onlar mahrumiyete ve mahcubiyete uğramayacaklar, hizlan ve hüsrana düşmeyecekler, ondan beri olduklarına işarettir diye; bu sebeple bu geceye bu isim verildi deniyor.

b. Rahmet Kapılarının Açılması

Bu gece hakkında Hazret-i Aişe Vâlidemiz'den, Ebû Hüreyre RA'dan rivâyet edilmiş bazı hadis-i şerifler var. Onları okumak istyorum. Önce Ebû Hüreyre RA'dan rivâyet edilmiş olan bir hadis-i şerifi anlatacağım ki, bu gecenin önemi bilinsin:

قَالَ جَاءَنِي جَبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَيْلَةَ النِّصْفِ

مِنْ شَعْبَانَ وَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ اِرْفَعْ رَأْسَكَ

إِلَى السَّمَاءِ قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا هَذِهِ اللَّيْلَةُ

قَالَ هَذِهِ لَيْلَةٌ يَفْتَحُ اللَّهُ سُبْحَانَهُ فِيهَا

ثَلَاثَ مِائَةِ بَابٍ مِنْ أَبْوَابِ الرَّحْمَةِ يَغْفِرُ

لِكُلِّ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَكُونَ

سَاحِرًا أَوْ كَاهِنًا أَوْ مُدْمِنَ خَمْرٍ أَوْ مُصِرًّا

عَلَى الرَّبِّ وَالزِّنَا فَإِنَّ هَؤُلَاءِ لَا يَغْفِرُ لَهُمْ

حَتَّى يَتُوبُوا

(Kâl: Câenî cibrîlu aleyhi's-selâm leylete'n-

nısfı min şa'bân) Peygamber Efendimiz SAS buyurmuş ki: “Cebrâil AS Şa'bân'ın yarısı gecesinde —yâni şu gecede, Şa'bân'ın yarısındayız biz şimdi— bana geldi. (*Ve kâle lî: Yâ muhammed, irfa' re'seke ile'ssemâ'*) “Ve bana dedi ki: ‘Yâ Muhammed, başını semaya kaldır, yukarıya bak!’ dedi.”

(*Kâle kultü lehû: Mâ hâzihi'l-leyleh*) “Ben de dedim ki: ‘Nedir bu gece?’” Yâni, ‘Niye göğे bakıyorum ben yâ Cebrâil? Nedir bu gecenin özelliğ_i?’ dedim.” diyor, Efendimiz anlatıyor.

(*Kâle*) Cebrâil buyurdu ki: (*Hâzihi'l-leyletû yeftahu'llâhu sübhânehû fîhâ selâse miete bâbin min ebvâbi'r-rahmeh*) “Bu gece öyle bir gecedir ki, Allah bu gecede üçyüz rahmet kapısı açar kullarına. Üç yüz adet, *selâse mieh...* Rahmet kapılarının üç yüz tanesini açar.”

(*Yağfirû li-küllî men lâ yüşrikû bihî şey'â, illâ en yekûne sâhîren, ev kâhînen, ev müdmîne hamrin, ev musirran ale'r-ribâ ve'z-zinâ, feinne hâülâi lâ yuğferu lehüm hattâ yetûbû*) “Bu gece öyle bir gecedir ki, Allah bu gecede rahmet kapılarından üçyüz tanesini kullarına açar ve kendisine şirk koşmayan mü'min kullarını affeder, mağfiret eder. Ancak şunlar müstesnâ, mü'min olsa bile şu günahları işleyenler hariç: (*İllâ en yekûne sâhîren*) Sihirle meşgul oluyor, sihir yapıyorsa, onu affetmez. Sihir yapanları sevmiyor Allah, sihirbazları affetmez, sihirle meşgul olanları affetmez. (*Ev kâhînen*) Kâhinlik yapanları da affetmez.”

Sihir nedir, kehânet nedir? *Sihir*; bir takım alet-

leri, kağıtları, ipleri, kılları, kemikleri... Hayvanın kuyruğuymuş, kulağıymış, ıvırmış, zıvırmış; bir takım malzemeleri kullanarak uydurma, insanların gözünü boyayacak, aklını çecek bir şeyler yapan insanlar... Allah bunları sevmiyor. Böyle insanlar eski zamanlarda vardı. İbtidâî toplumlarda vardı. Eski Firavunlar zamanındaki Mısırlılarda vardı, Babillilerde vardı, Kızılderililerde vardı... Bir takım kavimlerde vardı, böyle sihir işleri yapanlar...

Allah sihir yapanları sevmez. Tabii, mü'minin dediği halde, bu işe merak edip, gizli kitapları okuyup... Böyle domuz yağı alacaksın, kılını şuradan koparacaksın, üç tane... Geceleyin yastığının altına koyacaksın, şöyle olacak, böyle yapacak... Kapısının eşğine süreceksin, ve saire... Böyle acaip işlerle, bir takım kötü sonuçları sağlamaya çalışmak... Karı kocanın arasını açmak, bir takım işleri bu yollarla yapmağa çalışmak... Bu sihir.

Bu Allah'ın sevmediği bir şey... Böyle şeylerle uğraşan insanlar var mı? Var... Cinci hoca diyorlar, muskacı diyorlar, ve saire diyorlar... Bu işlerle uğraşmaya meraklı tipler var. Zamanımızda da hala geçerli. Bazı köylerde, bazı şehirlerde sihire, büyüye inanan insanlar var. Biraz başına bir hal geldi mi... Karı-koca kavga ediyor. Acaba bize sihir mi yapıldı? Haydi cinci hocaya... Cinci hoca da zaten av bekleyen örümcek gibi, kendisine biri geldi mi, tamam diyor, sana büyü yapmışlar diyor. Gel bana şu kadar yüz ben lira para ver de, ben o büyüü çözeceğim diyor, bilmem ne diyor filan...

Okuyacağım, üfleyeceğim diyor. Yazacağım, bilmem ne yapacağım.... Bir ölü kurbağa getir bana diyor, bir kaplumbağa kabuğu getir, bilmem ne yap... Uydurma şeyler...

Yâni, dinde bunların aslı esası yok. Bunları affetmez Allah. Çünkü bunlar halkı kandırıyor, insanları yanlış yollara sevk ediyor, bir...

Kâhin ne demek? *Kâhin* de, kehanette bulunan insan demek. Yâni haber veriyor gaybdan. Yıldıza bakıyor, gökyüzüne bakıyor, camdan küreye bakıyor, fincana bakıyor, ve saire, filan... Diyor ki:

“—Yarın şöyle olacak. Sen bu olacaksın. Şöyle yapacaksın.

Senin karşına bir kız çıkacak, sana böyle edecek!” bilmem ne...

Bunlar ne? Hepsi yalan. Böyle gaybdan haber veren, kehanette bulunan, şöyle olacak, böyle olacak diyen...

Bunları da Allah affetmez. Neden? Allah’ın işine ne karışyorsun, halkı niye kandırıyorsun, yalanı niye söylüyorsun, bilmediğin işi niye biliyormuş gibi gösteriyorsun diye, Allah bunları da sevmiyor.

El-hamdü lillâh, bizim aramızda sihirle meşgul olan bulunmaz, kehanette bulunanlar da yoktur. Çok şükür bu durumlar bizden uzak, daima uzak olsun!

(Ev *müdmine hamrin*) “İçkiye devamlı olanlar, içki içenler, sarhoşlar, ayyaşlar...” Bunları affetmez... Bunlar olabilir. Çünkü eskiden içki içeni cezalandırırlardı, yasaktı içki. Meselâ,

Suudî Arabistan’da hâlâ yasak. Vize alırken bir kağıt veriyorlar, kağıtta yazıyor:

“—Bak! Suudî Arabistan’a içki sokmak yasaktır, afyon sokmak yasaktır; bunları yaparsan, cezası ağırdır.” bilmem ne filan diye...

Ne olursan ol, Suud’a giderken bunları söylerler. Neden? İslâm kanunu böyle olduğundan. Eskiden bizim ülkelerimizde de öyleydi. Osmanlılar zamanında içki yasaktı. Haram olduğundan îmal edilmiyordu, içilmiyordu, içenler takip ediliyordu filan... Suud’da şimdi uygulanan, gördüğümüz bir şey.

Ama burada [Avustralya’da] öyle değil, burada serbest... Türkiye’de de serbest maalesef. Hatta, bu teneke kutuların içinde, gazozların yanında, *drink*’lerin, meşrubatın, *soft drink* dediğimiz şeylerin yanında bira, alkollü bir takım şeyler, ve saireler de satıyorlar. Bunları da gazoz gibi, *soft drink* gibi yutturdular. Meclisten öyle çıkardılar, büfelerde satılır hale getirdiler.

Otomobil tamircisi, çırakları, tezgahhtarlar, bilmem neler, öğle yemeği yiyorlar. Bakıyorum ben çarşıdan geçerken; peynir almış, sucuk almış, salam almış, ekmek almış... Bir de yanına bira şişesi koymuş, tenekesi koymuş. Onunla öğle yemeği yiyor.

Semtin pazarına gidiyorum, bakıyorum. Semtin pazarında tezgahhtar, önlüğünü bağlamış, önünde tezgâhı var, sebzesi, meyvesi, satacak şeyi... Daha yakınında da bira şişesi var veya tenekesi var. Bir ondan içiyor, bir bağıırıyor. İs-

panak yüz elli, bilmem ne ve saire... Pırasa şu kadar diye... Hem içiyor, hey iş yapıyor. Yâni, su içmek gibi kolay bir hale geldi. Eskiden böyle değildi, cezası vardı, yasaktı.

Burada da şimdi serbest. Serbest olduğundan, her halde şeytan da insanları kandırmakta usta olduğundan, müslümanların evlatlarını kandırıyor. Ve müslüman evladı, haram olduğunu bildiği halde, içkiye bulaşmış, içkiyi içen insan olabiliyor, maalesef...

İşte böyle içki içenleri Allah bu gecede affetmeyecek. Bu gece çok önemli bir gece. Affetmeyeceği insanlardan birisi de ayyaşlar, sarhoşlar... Onları da affetmeyecek.

Sonra, (*Ev musirren ale'r-ribà ve'z-zinà*) “Faiz yemeye ısrarlı olan, devam eden; zina etmeye ısrarlı olan, devam eden kimse. Bunu da affetmez Allah... (*Feinne hâülâi lâ yuğferu lehüm*) “Bunları mağfiret etmez, (*hattâ yetûbû*) tevbe edinceye kadar.”

Yâni, bir cahillik etmiş de, tevbe etmişse, tevbe günahları sildirir. Günahların affedilmesinin çaresi; pişman olup, gözyaşı döküp, yalvarıp, tevbe edip, bir daha yapmamaktır. Yapmamağâ azm u cezm u kasd etmektir, kuvvetli niyet etmektir. O zaman günahları affedilebilir. Tевbe kapısı kapalı değildir yâni, o kapıdan kendi paçalarını kurtarabilirler. Cezaya düşmekten kurtulabilirler.

Bu gibi insanları Allah bu gece affetmeyecek. Bütün mü'min kulları affedecek de, bunları affetmeyecek.

Başka hadis-i şerifler vardır. Tabii, Peygamber Efendimiz bazı sözleri söylediği zaman, siz nasıl burada bir kalabalık halde beni dinliyorsanız, Peygamber Efendimiz'i de sahabesi dinliyordu. O rivâyet etmiştir, ötekisi rivâyet etmiştir, ötekisi rivâyet etmiştir... Yâni onlar da duymuşlardır Peygamber Efendimiz'den... Veyahut da, Peygamber Efendimiz birkaç sefer söylemiştir. Veyahut da, bir sene bir yerde söylemiştir, bir sene başka yerde söylemiştir, daha öteki sene başka yerde söylemiştir. Her sene Berat Kandili gelmiyor mu? Konuşma yapmıyor muyuz? Böyle olmuş olabilir.

Çeşitli rivayetler vardır. O rivayetlerde buyruluyor ki, gündüz okuduk onu, hatırlamaya çalışın... Kimleri affetmiyordu Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle bir gecede? Müşrikleri affetmiyordu, gizli şirk yapmış olanları affetmiyordu. Kardeşine karşı içinde, kalbinde kızgınlık, kin olanları affetmiyordu. İçkiye mübtelâ olanları affetmiyordu. Namusunu satanları affetmiyordu, veya eşinin namusunu satmasına müsaade eden, göz yuman veya bunu tezgahlayan alçakları affetmiyordu... Buna benzer kötü insanları sıralıyor hadis-i şeriflerde.

Demek ki, böyle insanları Allah-u Teâlâ Hazretleri affetmeyecek. Normal insanlar, normal müslümanlar, Allah'ın mağfiretine mazhar olabilirler bu gecede...

فَلَمَّا كَانَ رُبْعُ اللَّيْلِ نَزَلَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ

وَقَالَ يَا مُحَمَّدُ اِرْفَعْ رَأْسَكَ فَرَفَعَ رَأْسَهُ

فَإِذَا أَبْوَابُ الْجَنَّةِ مَفْتُوحَةٌ

(Felemmà kâne rubua'l-leyli nezele cibrîlû aleyhi's-selâm ve kâle: Yâ muhammed, irfa're'seke!) “Gecenin dörtte biri geçince, Cebrâil AS gene geldi o gece. ‘Başını göğe kaldır!” dedi.”

Bak, başında bir gelmişti, bu gecenin ne olduğunu bildirmişti. Peygamber Efendimiz sordu:

“—Bu gece nedir?” diye. Cebrâil AS da:

“—Bu Şa’ban’ın yarısı gecesidir.” dedi. “Bu gecede Allah üç yüz rahmet kapısı açar. Rahmet kapılarından kullarını affeder, ama şunları şunları affetmez!” dedi. Gitti demek ki... Sonra Cebrâil AS gecenin dörtte biri geçince gene geldi.

Şimdi gece ne zaman başlar, bunu biraz açıklayalım: Gece akşam ezanı okununca başlar. Berat Gecesi ne zaman başladı? Sekizi yirmibeş gece başladı *Canberra*’da. *Canberra*’da sekizi yirmibeş gece akşam ezanı okunuyor. Berat gecesi o zaman başladı. Sekizi yirmibeş gece...

Ne zaman biter, gecenin sonu ne zamandır? Fecir attığı zaman, tan yeri ağarmaya başladığı zaman, imsak kesildiği zaman, oruçlunun artık oruca niyet ettiği zaman; gece vaktinin bitip, sabah vaktinin takvimde geldiği zaman. Eee, biraz karanlıktır ortalık. Biraz karanlıktır

böyle ama gittekeçe aydınlar o... İlk alâmeti nedir? Güneşin doğduğu tarafta, şöyle dağların arkasında hafif bir aydınlanma başladı. Daha üst taraf karanlık ama, orada bir aydınlanma başlayınca ne derler? “Tan yeri ağarmaya başladı!” derler. İşte o zamanda bitiyor. O zamanda bitiyor iş...

Demek ki o kaçta oluyor? Diyelim ki, burada dörtbuçukta oluyor diyelim. Sabahleyin dörtbuçukta oluyor diyelim, tahminen söylüyorum; dört diyelim. Akşam sekizbuçukta akşam oldu, onu da dokuz diyelim... Sekiz saat. Gecenin dörtte biri geçince ne oluyor? Yâni, yatsının vakti girmiş, biraz geçmiş; o zaman demek oluyor.

Cebrâil AS gene gelmiş, şöyle iki saat filan geçince... Tabii bu iki saat, yaza göre iki saat. Şimdi bizim Berat Gecemiz, dokuz saat, sekiz saat ama, Türkiye’de Berat Gecesi on üç saat... Neden? Orası kış... Kış gecesi uzun. İsveç’te daha uzun. Onlar kârlı bu sene... Berat Gecesi kışa rastladığı için onlarda, onların kış geceleri uzun olduğundan, onlar kârlı... Berat Geceleri uzun, ibadet edip edip, sevapları kazanacaklar.

Ben bir kış gününde *Stockholm*’a gitmiştim, taa İsveç’e. Sabahleyin dokuzda güneş doğuyordu. Sekiz buçukta kalksan, namaz kılsan; kılabiliyordun. On ikiye beş kala, öğlen okunuyordu. Bir civarında ikindi okunuyordu. Üç civarında akşam okunuyordu. Dokuzla üç arasında, altı saat bir gündüzleri vardı. On sekiz saat gece...

Yâni, yerine göre, mevsimine göre bu işler

değişebilir ama, işte böyle gecenin dörtte biri geçince... Tabii Suud'da bunlar çok oynamaz. Arabistan yarımadası Ekvator'a yakın yerlerde olduğu için, bunlar çok oynamaz, aşağı-yukarı belli olur. Yâni, üç saat olur. Burası gibi olmasa bile, gece on iki saat olsa, dörtte biri üç saat eder. Demek ki, şöyle yatsıdan biraz sonra geçince.

Eskiden *alaturka* saatler vardı. Alaturka saati gençler şimdi bilmezler, ama ben ona yetiştim. Akşam ezanında saat on ikiye ayarlanırdı, oradan itibaren başlardı. Yâni, akşam ezanından bir saat geçti mi, saat bir oldu derler. İki saat geçti mi, iki oldu derler. Bir buçukta yatsı namazını kılarlar. Komşuna ziyarete gitmişse kadın, saatine bakar;

“—Ooo, üç olmuş, ben gideyim eve...” der. Dört oldu mu, “Bayağı gecikti...” filân der.

Yâni, alaturka saatte akşam ezanına ayarlıydı zaman, öyle ölçülürdü.

c. Cennet Kapılarının Açılması

Gene gelmiş Cebrâil AS, “Başını kaldır!” diye gene Peygamber Efendimiz'e buyurmuş. (*ferefea re'sehû*). Peygamber Efendimiz başını semâya kaldırmış, gökyüzüne bakmış. (*Feizâ ebvâbü'lcenneti meftûhatün*) Bir de bakmış ki, cennetin kapıları açık... Allah, peygamber olduğu için Efendimiz'in gözüne cenneti gösteriyor. Göğe baktığı zaman, cennetin kapılarını açık olarak görmüş, Peygamber Efendimiz...

وَعَلَىٰ بَابِ الْأَوَّلِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ لِمَنْ رَكَعَ

فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi'l-evveli melekün yünâdî: Tûbâ li-men rakea fi hâzihi'l-leyleh*) Kaç cennet var? Sekiz cennet var. Kaç cehennem var? Yedi cehennem var. Yedi cehennem, sekiz cennet. Cennetin, birinci cennetin kapısında bir melek bağıırıyormuş, sesleniyormuş. Münâdî nidâ ediyormuş: (*Tûbâ li-men rakea fi hâzihi'l-leyleh*)

Bunları okuyacağım. Biraz detaylı ama, bilgi çıkartacağız bunlardan. Yâni bu gece ne yapmamız gerektiğini öğreneceğiz. Onun için biraz okuyacağım. “Ne mutlu...” *Tûbâ* ne mutlu demek, ne hoş demek, ne iyi demek... (*Tûbâ li-men rakea fi hâzihi'l-leyleh*) “Bu gece rükû edenlere ne mutlu!”

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّانِي مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ

لِمَنْ سَجَدَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi's-sânî melekün yünâdî: Tûbâ li-men secede fi hâzihi'l-leyleh*) İkinci kapısında bir melek, başka bir melek bağıırıyor:

“—Ne mutlu secde edenlere, bu gecede!”

Haa, demek ki Berat Gecesi'nde melekler; rükû eden, secde eden, namaz kılanları müjdeliyor.

Cennetin kapısında melekler, ne mutlu onlara diye sesleniyorlar.

Ne yapacağız? Anlaşıldı ki, bu gece namaz kılmak sevapmış. Rükûlu, secdeli ibadet namazdır. Demek ki, namaz kılmak sevapmış; bir...

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّالِثِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ

لِمَنْ دَعَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi's-sâlis melekün yünâdî: Tûbâ li-men deà fî hâzihi'l-leyleh*) Üçüncü cennetin kapısında bir melek de bağıryormuş ki:

“—Ne mutlu bu gecede dua edenlere!”

Tamam! Anladık bu hadis-i şeriften ki, bu gecede elimizi açacağız, boynumuzu bükeceğiz, bol bol tazarru ve niyaz edeceğiz. Bu gece yapacağımız işleri anlıyoruz buradan. Dua etmek ibadettir. Bunu birkaç defa söyledim, belki videobantlardan da dinlemişsinizdir. Namaz kılmak ibadet olduğu gibi, oruç tutmak ibadet olduğu gibi, Kur'an okumak ibadet olduğu gibi, zikir ibadet olduğu gibi; dua etmek de ibadettir. Yâni bir insan camiye gelse, otursa;

“—Aman ya Rabbi; şunu isterim, bunu isterim, şunu ver, bunu ver!” boyna dua etse; ne yapmış oluyor? İbadet etmiş oluyor. Dua ibadettir. Hem de Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyurmuş ki:²

² Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.220, no:3293; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.293, no:3196; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II,

الدُّعَاءُ مَخُّ الْعِبَادَةِ

(ت. عن انس)

(*Ed-duàü muhhu'l-ibâdeh*) “Dua, ibadetin özüdür, iliğidir.” Eskiden yemek geldi mi, kemiğin içindeki iliğini isterdik. Verirdi, annemiz, babamız. Kemiğin içindeki iliği severdik. *Muh*, bir şeyin özü, iliği demek. (*Muhhu'l-ibâdeh*) Dua ibadetin özü, iliği, can alıcı, çok önemli, en kıymetli, hülâsà şekli demek yâni. Bu gece demek ki, dua edeceğimizi de anladık. Sonra;

وَعَلَى بَابِ الرَّابِعِ مَلَكٌ يُنَادِي

طُوبَى لِّلَّذِينَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi'r-râbi' melekün yünâdî: Tûbâ li'z-zakîrîne fî hâzihi'l-leyleh*) Dördüncü cennet kapısında da, bir başka melek şöyle bağıırıyormuş: “—Ne mutlu bu gecede Allah'ı zikredenlere!” Demek ki, bir vazifemiz namaz kılmak, bir kârlı işimiz dua etmek, bir başka kârlı işimiz zikrelemek... Zaten akşamları adet edindik, el-hamdü lillâh, bu kampta yatsı namazından sonra zikir yapıyoruz. Kardeşlerimizde zikir dersi almak, tasavvufa girmek istemiş gençler, Allah rızâ olsun! Müracaat etmişlerdi. İnşâallah, ben onlara şimdi zikir tarifini de yaparım, bu mübarek gecede. Zikir de bu gece yapılacak

s.224, no:3087; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.62, no:3114; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.413, no:1294; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.2, no:12413.

Allah'ın sevdiği işlerden. Melekler müjdeliyor: “—Ne mutlu!” diye cennetin kapısından bağırlıyorlarmış. Peygamber Efendimiz'in bildirdiğine göre.

وَعَلَىٰ بَابِ الْخَامِسِ مَلَكٌ يُنَادِي طُوبَىٰ

لِمَنْ بَكََا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi'l-hâmis, melekün yünâdî: Tûbâ li-men bekâ min haşyeti'llâhi fî hâzihi'l-leyleh*).

Beşinci cennetin kapısında bir başka melek de; “—Ne mutlu bu gece Allah korkusundan ağlayan aşık-ı sâdıklara!” diyormuş.

Demek ki, bu gece tefekkür edeceğiz, boynumuzu bükeceğiz, Allah'a yalvaracağız, gözyaşı dökceğiz. Gözyaşı dökmek sevap, Allah için ağlamak sevap...

Enes RA'dan rivayet edildiğine göre Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

³ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.175, no:1639; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.488, no:796; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.337, no:2427; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.211, no:320; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVIII, s.446; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.307, no:4346; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.119; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.IV, s.231, no:2624; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.360, no:867; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.233; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.345, no:1952; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâreh*, c.II, s.476, no:2198; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.92, no:2431; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.16, no:4235; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.422, no:1447; Deylâmî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.48, no:4125; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.285; Ebû Hüreyre RA'dan.

عَيْنَانُ لَا تَمَسُّهُمَا النَّارُ عَيْنٌ بَكَتْ

مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَعَيْنٌ بَكَتْ تَحْرُسُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

(ت. عن ابن عباس؛ ع. خط. ض. عن انس)

RE. 320/9 (*Aynânü lâ temessühüme'n-nâru ebedâ*) “İki göze cehennem ateşi ebediyyen gelmeyecek, değmeyecek, yakmayacak.” Yâni ne demek? O gözlerin sahipleri cehenneme girmeyecek demek. Cehenneme düşmeyecek o insanlar. Kim onlar?

1. (*Aynünbeket min haşyeti'llâh*) “Seccadesinde Allah korkusundan, haşyetullahtan, havfullahtan ağlayan göze cehennem ateşi görmeyecek. Yâni, onun sahibi cehenneme girmeyecek.”

2. (*Ve aynün bâte't-tahrusû fi sebîli'llâh*) “Allah için, İslâm devletinin hudutlarında kâfirlere karşı nöbet tutup bekleyen gözcünün, askerin gözüne cehennem ateşi değmeyecek.”

Demek ki, Allah için ağlamak da sevap.

Hiç gözümün önünden gitmiyor, sevgili kardeşlerim! İnsanın *rikkatli* bir kalbe sahip olması lâzım, duygulu olması lâzım! Abdurrahman Hocaefendi vardı, Bayezid Cami'nde; büyük kurra hafız, meşhur alim... O, namazı kıldırdıktan sonra, mihrabda bir miktar Kur'an okurdu. Amma öbür tarafta, zaten kendisinden hafızlık öğrenen talebeler filân var. Kendisi üstad, bü-

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.268, no:5875; RE: 320/9; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.523, no:9489; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.335, no:14418.

yük alim. Çok güzel okurdu.

Başladı... Eüzü besmeleyi çekti mi, böyle heykel gibi, son derece ciddiyetle okurdu, herkesin tüyleri ürperirdi. Abdurrahman Hoca başladı eüzü besmeleyi çekip, Kur'an-ı Kerîm okumağa... Ben de yakınındayım, üçüncü dördüncü saftayım. Öndeki safta da turist olarak gelmiş bir Arap var. Kıvırcık saçlı, yüzü simsiyahkapkara, siyah yüzlü yâni; derisi siyah. Bizim gibi ak derili değil, siyah derili ama, siyah ama inci gibi parlıyor. Deri siyah ama, ayna gibi pırıl pırıl parlıyor, nur dolu yâni. Allah derisini kara yaratmış ama, gönlü nurlu, yüzü nurlu...

Abdurrahman Hoca orada Kur'an okuyor, bu burada inci gibi gözyaşları döküyor. Anlıyor mânâsını... Ayetin hangi mânâyâ geldiğini anlıyor. Hoca Kur'an okudukça, bu buradan hüngür hüngür, şıpır şıpır, inci gibi yaş döküyor gözlerinden. Sanki incinin torbası, ağzı açılmış; aşağıya inciler dökülüyor. Belli de oluyor... Siyah derinin üzerinde, böyle beyaz gözyaşı damlaları belli oluyor. O sahne gözümün önünden gitmiyor. Peygamber Efendimiz diyor ki:⁴

اِقْرَؤُوا الْقُرْآنَ وَابْكُوا فَإِنَّ لَمْ تَبْكُوا فَتَبَاكُوا

(ابن نصر عن سعد بن أبي وقهاص)

⁴ Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.208, no:1198; Bezzâr, *Müsned*, c.IV, s.69, no:1235; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.97, no:314; Muhammed ibn-i Nasr elMervezî, *Muhtasar-ı Kıyâmü'l-Leyl*, c.I, s.200, no:156; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.984, no:2794; *Câmiu'l-Ehâdis*, c.V, s.308, no:4190.

RE. 78/16 (*İkrau'l-kur'âne ve'bkû*) “Kur'an-ı Kerim'i okuyun ve ağlayın! (*Fein lem tebkû fe-tebâkev!*) Ağlamak gelmiyorsa bile içinizden, ağlıyormuş gibi kendinizi ağlamağa zorlayın!” diyor Peygamber Efendimiz. Çünkü, Kur'an-ı Kerîm Allah'ın kelâmı. Çok önemli... İşte bu gece de, gözyaşı döküp ağlayacak insan... Ağlanacak çok şeyimiz var. Ağlanacak çok halimiz var. Ağlanacak çok günahımız var... Ya Allah o günahlardan bizi cezalandırırsa, ya o günahlar dolayısıyla cennete giremezsek, ya Rasûlüllah'ı göremezsek, ya iyi insanlarla beraber olamazsak? Cenneti elimizden kaçırdığımıza mı yanalım, cennete giremediğimize mi üzülelim; cehenneme düşüp de, atılıp da, orada cayır cayır ateşlerin içinde azap gördüğümüze mi yanalım?

“—Aman yâ Rabbi, beni nâr-ı cahîminde yakma, beni cehenneme atma! Aman ya Rabbi, cennetini nasib eyle, aman ya Rabbi cennet evine girenlerden eyle bizi... Cennet içre cemâlini görenlerden eyle bizi...” diye ağlayacağız. “Yâ Rabbi, cennetini istiyoruz.” diye ağlayacağız.

Çocuk nasıl ağlıyor bir şeker için... “Anne şeker isterim!” diyor. “Baba, çikolata isterim!” diyor...

“—İki dolar ver!” diyor.

“—Ne yapacaksın evlâdım?” diyor.

“—Alacağım işte bir şey!”

“—Vermiyorum!” deyince, başlıyor ağlamaya... Silahı onun o... O ağladı mı, annesi-babası dayanamaz, verir diye ağlıyor.

Eee, biz de yâni, çocuk kadar olamadık mı? Biz de, “Rabbimiz bizi afv u mağfiret eylesin!” diye ağlayacağız. Ağlamaya alışacağız...

Peygamber Efendimiz ağlardı. Peygamber Efendimiz SAS bir keresinde, muhterem kardeşlerim dedi ki:

“—Sizin üç arkadaşınız olsa; birisi size ölünceye kadar arkadaşlık etse, ölünce terk etse... Öteki arkadaşınız ondan biraz vefalı olsa, öldükten sonra sizi terk etmese de, ruhunuzu teslim ettiğiniz zaman sizi bırakmasa da, son vazifelerini de yapsa, size kabre koysa; ama, kabirden sonra sizin yanınızdan ayrılrsa... Kabre koyduktan sonra ne yapacak? Ayrılacak! Bir de üçüncü bir arkadaşınız olsa, öldüğünüz zaman da ayrılmassa yanınızdan, kabre konulduğunuz zaman da ayrılmassa, kabirde size yoldaş olsa... Bu üç arkadaştan hangisini daha çok istersiniz? Hangisi daha iyidir?” dedi.

Dediler ki:

“—Ya Rasûlallah! Arkadaş dediğin, kabirde de insanın yanına gelmeli, arkadaş olmalı, yoldaş olmalı orada, kabirde yalnızlık çekmemeli!”

Buyurdu ki Peygamber Efendimiz:

“—İnsanın ölünceye kadar ahbablık, arkadaşlık yapan arkadaşı, malıdır...” Öldü mü, son nefesi ağzından çıktı mı, mal onun değil! Mal kimin? Mirasçının... Eee, ne oldu bu? Öldü. Ölünün malı kalmadı. Ölünce mal elden gider, mirasçının olur. Yapacaksa hayrını, ölmeden evvel yapsın. Öldü mü, mirasçı ya hayır yapar, ya yapmaz; ya vasiyeti tutar, ya tutmaz... Ya da vasiyeti bile bozmak için dava açar.

Bir hacı efendi vardı. Bizim vakfımıza bir yer bağışladı. Mirasçısı dava etti onu elimizden almak için. Yâhu bu adam akli başındayken, sağlığında hayrını yaptı. Ne engelliyorsun adamcağızı? Para, mal o gelirse şey kazanacak. Mirasçı dava etti. Bir başka arkadaş vardı; profesör avukatlara sormuş, mirasnâme-vasiyetnâme hazırlamış. Ölçmüş, denemiş, düşünmüş, taşınmış; bizim vakfımıza malları bağışladı. Karısı cadaloz, dava açtı bize, mallarını geri almak için... Ama iyi, sağlam yapmış; profesörlere falan sormuş. Yâni işi öyle yapmasa, usûlüyle yapmasa, alacak... Yâni çatır çatır alacak.

İnsanın malı, son nefesini verinceye kadardır. Hayrını yapacaksa önceden yapsın. Ahmed ibn-i Hanbel'in, Müslim'in, Buhârî'nin, Ebû Dâvud'un ve Neseî'nin. Ebû Hüreyre RA'dan rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuş:⁵

أَنْ تَصَدَّقَ وَأَنْتَ صَحِيحٌ شَحِيحٌ

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.515, *Zekât* 30/10, no:1353; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.716, no:1032; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.126, no:2865; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.237, no: 3611; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.903, no:2706; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.250, no:7401; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.103, no:2454; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.125, no:3335; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.272, no:778; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.464, no:6080; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.255, no:3469; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.189, no:7621; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.99, no:6438; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.214, no:170; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VII, s.254; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.17; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LX, s.322; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.626, no:16279; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.440, no:5507.

تَخْشَى الْفَقْرَ وَتَأْمُلُ الْبَقَاءَ وَلَا تُمَهِّلُ حَتَّى

إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ قُلْتَ لِفُلَانٍ كَذَا وَلِفُلَانٍ

كَذَا أَلَا وَقَدْ كَانَ لِفُلَانٍ

(خ.م.د.ن.حم. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّهُ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الصَّدَقَةِ أَكْثَرُ أَجْرًا؟ قَالَ فَذَكَرَهُ)

RE. 150/10 (*En tesaddaka ve ente sahîhun, şahîhun tahşe'l- fakra ve te'mülü'l-bekà', ve lâ tümhil hattâ izâ belegati'l-hulkùm, kulte: Li-fülânin kezâ, ve li-fülânin kezâ! Elâ, ve kad kâne lifülân.*)

Bu hadis-i şerifi niye buyurmuş Peygamber Efendimiz?

(*İnne racülen kâle*) Bir adam Peygamber Efendimiz'e hitâben dedi ki: (*Yâ rasûla'llah, eyyü's-sadakati a'zamü ecran*) “Yâ Rasûlallah, sadakanın hangisi, sevap bakımından daha büyüktür?”

Onun üzerine, Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

(*En tesaddaka*) “Senin sadakayı vermendir, mal veya para olarak hayrını yapmandır; ne durumda iken: (*Ve ente sahîhun, şahîhun*) Sen sıhhatli iken, cimri iken; yâni malını seviyorken, parayı seviyorken, içinde cimrilik duyguları varken, (*tahşe'l-fakra*) fakir olmaktan korkarken; (*ve te'mülü'l-bekà'*) ben daha çok yıllar yaşarım diye umuyorken tasadduk etmen sevaplıdır.”

(*Ve lâ tûmhil hattâ izâ belegati'l-hulkûm*)

“Hayır işlemini canın boğazına gelinceye kadar geciktirme!”

Tam hırıl hırıl, zor nefes alıyor, ölmek üzere, artık doktorlar başında... Söylüyorlar, “Artık ümit yok, elimizden gelen her şeyi yaptık, Allah bilir!” diyorlar. “Tabii, çıkmadık canda ümit vardır.” diyorlar. Halbuki gidici hasta...

(*Kulte*) “O zaman dersin ki: (*Li-fülânin kezâ, ve li-fülânin kezâ*) ‘Falancaya benim malımdan şu kadar verin! Falanca akrabaya da bu kadar verin, şuna da şu kadar verin!’ (*Elâ, ve kad kâne lifülân.*) Sen desen de, demesen de zaten o para, o mal onlara gidecek, onların oldu zâten, onların olmak üzere...”

Sen artık ölüyorsun. Öldün mü, gitti mal... Hayır sıhhatliyen, aklı başındayken yapacak insan.

İmrendiğim bir ihvanımız var. Kendisi zengin, fabrikatör. Babasından da bol para geldi, miras... Miras helâldir. Ölüm hak, miras helâl... Babası da çok takvâ ehli bir insandı, çok dürüst bir insandı. Babasından gelen miras malları, kendisine, hissesine düşen malların hepsini hayra harcadı. Şahane yaldızlı, zînetli, kocaman kubbeli bir güzel cami yaptı. Tıklım tıklım cemaat doluyor, taşıyor... Böyle fabrika gibi çalışıyor cami, imreniyorum.

Adam sağlığında yaptı ama, dua etmiş... Doktorlar korkutmuşlar bunu. Hastalanınca doktora gitmiş. Muayene etmişler;

“—Sen kansersin, öleceksin!” demişler.

“—Yapmayın yahu!” “—Kansersin, öleceksin!”
“—Eyvaaah! Ne yapayım?”

Atlamış Londra’ya gitmiş. Londra’daki doktorlara görünecek. Londra’ya giderken, yalvarmış Allah’a, demiş ki:

“—Ya Rabbi! Kanser olmuşum galiba... Sen bana ömür ver, ben şimdiye kadar aklımı iyi kullanmadım, hayır-hasenat yapmadım... Beni bu hastalıktan kurtar, beni öldürme, hayır yapmak istiyorum! Bundan sonraki ömrümde hayır yapmak istiyorum!” demiş.

Gitmiş Londra’ya... En meşhur doktorlara gitmiş. Muayene etmiş doktor, demiş ki:

“—Bir şeyin yok, basit ilaçlarla geçer!”

“—Yapma yâhu doktor, iyi muayene et!” demiş.

“—E, bir şeyin yok!” demiş doktor.

“—Bak, ben metin bir insanım, müslüman bir insanım ben, dayanıklıyım! Hani, amansız bir hastalığım varsa, kansersem filân söyle. Bileyim, hazırlanayım ölüme. Yani ne yapayım? Hani doktorlar saklar ya hastalığı... Böyle bir saklamaya lüzum yok, ben müslümanım, söyle!” demiş.

“—Yok yahu!” demiş doktor, “Hasta değilsin!”

“—Emin misin? Yemin et!” bilmem ne...

Yâni, hasta olmadığı anlaşılmış. Ondan sonra işte bu hayırları yapıyor, ölmeden...

Deniz kenarında otuz milyar mı dedi, ne dedi, otuz dönüm mü dedi, çok güzel bir yerde büyük arazisi varmış, ilkönce onu satmış.

“—Niye sattın?” dedim.

“—Ben enayi miyim?” dedi. “Şimdi ben ölünce, o arazi çoluk çocuğun eline geçecek. Deniz kenarında, orada onlar çıplak çıplak yüzecekler, dünyada keyif yapacaklar; ben mezarda azab göreceğim! Enayi miyim ben?” dedi.

İlk önce onu sattı. Bir kere deniz kenarında, yâni mirasçıların günah yapabileceği bir yer bırakmadı, evvela ondan kurtardı paçayı.

Ondan sonra camiyi yaptı. Ondan sonra camiyi büyüttü. Bir kubbenin yanına bir kubbe daha yaptı filân. Buna imreniyorum. Böyle insanlara imreniyorum. Neden? Sağlığında yaptı hayrını, çalıştırdı, gösterdi. Kuyuyu açtı, suyu akıttı, şarıl şarıl, şarıl şarıl akıyor. Tamam...

“—Ben yapamadım da, evlâdım işte ben ölüyorum, sen benim bu paramla bir cami yapıver benim için olur mu?”

“—He he, baba yaparım...”

Yapar bekle... Bekle bakalım yapar mı, yapmaz mı? Para tatlı gelip de, desteleyip cebine koyar mı? Onu Allah bilir.

Nereden açtık bu sözleri bilmiyorum ama, işin başına tekrar gelecek olursak, Allah korkusundan ağlamaktan açtık galiba bu lafları... Ağlanacak çok halimiz vardır, günahımız vardır. Ağlayıp affımızı isteyeceğiz ve kötülüklerden vazgeçeceğiz, işi işler yapmağa niyet edeceğiz.

Bu gece dönüş gecemiz bizim, dönüm noktası... Milattan önce, milattan sonra gibi... Canberra’dan önce, Canberra’dan sonra diyeceğiz artık hayatımızda... Canberra’dan önce

şöyleydim, Canberra Aile Kampı'ndan evvel
şöyleydim; el-hamdü lillâh o hallerden kurtul-
dum diyeceğiz. Hepimiz, çoluk-çocuk, büyük;
hepimizde bir değişiklik olacak bu gece, dönüş
gecesi bu... Milattan önce, milattan sonra...
Doğum gecemiz bizim bu, ayrı bir gece... Ye-
niden doğuş, yeniden müslüman oluş gecemiz
olur inşâallah!

وَعَلَىٰ بَابِ السَّادِسِ مَلَكٌ يُنَادِي

طُوبَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

(*Ve alâ bâbi's-sâdisi melekün yünàdî: Tûbâ li'l-
müsellimîne fî hâzihi'l-leyleh*) Altıncı kapıda
bir melek, “Ne mutlu bu gece selâm verenlere!”
der. Herhalde Rasûlüllah’a selâm vermek
mânâsına olabilir. Veyahut da *müslimîne* olur,
“kendisini teslim edenlere” demek. Öyle de
okunması mümkün kelimenin...

Ben bunu şuna benzetiyorum. Çocuk, delikanlı,
askerlik çağına geliyor. Şubeyle yazışmalar,
görüşmeler oluyor. Diyorlar ki:

“—Her türlü hazırlığını yap, şubeye falanca gün
teslim ol!”

“—Peki!” diyor.

Yemek veriyor, ziyafet veriyor, dualar oluyor,
vedalaşılıyor. Ailesi getiriyor şubeye, askerlik
yapacak delikanlıyı teslim ediyor. Teslim oldu
artık... Yâni, kendi keyfine bir şey yapamaz
artık. Onu askerlik şubesi alıyor, birliğine sevk

ediyor. Her şey izinle, her şey sırayla, her şey bir düzen içinde oluyor. Kendisinin d eddiği olmuyor, birliğin dediği oluyor.

Ben İslâm'a gelmeyi buna benzetiyorum. İnsan İslâm'a geliyor, ne demek? Teslim oluyor. Teslim olunca ne yapıyor:

“—Ya Rabbi! Benim kendi aklım, fikrim, keyfim, zevkim geride kalsın, ben artık sana teslim oldum! Ne istersen emret, emrini tutacağım. Sana bağlandım, sana dayandım, sana kulluk yapacağım!” demek yâni, bu mânâyâ olabilir...

Ne mutlu böyle yapanlara, ne mutlu gönlünü Allah'a böyle tam döndürüp teslim edebilenlere! Veyahut da, ne mutlu Efendimiz'e salât ü selâm getirenlere!

Tabi, salât u selâm da doğrudur mânâ olarak, o mânâyı versek... Çünkü salât ü selâm duaların en kıymetlilerindendir. Dua zaten ibadettir.

“—Neden en kıymetli duadır, salât u selâm?”

Çünkü, sen Rasûlüllah'a salât ü selâm edince, Rasûlüllah da sana salât u selâm ediyor. Rasûlüllah'ın salât u selâmına mazhar olan bir insan, kurtulur. Rasûlüllah'ın duasını kazanmış olur. Onun için, bu gecede salât ü selâmı çok edelim!

Rasûlüllah'ın ayı olan bu ayda, zaten en çok yapılacak işlerden biri, salât u selâmı çok getirmek... Bak burada liste var elimde, Allah râzı olsun okuyanlardan;

“—Dört bin dört yüz kırk dört *Salât-ı Tefriciye* okudum, duasını yapar mısınız hocam!” diyor.

Bu salevattır.

“—Bin tane *Salâten tûncînâ* okudum.”

Hani şu duaya başladığımız zamanki uzun; (*Allâhümme salli alâ seyyidînâ muhammedin ve alâ âli seyyidînâ muhammedin, salâten tûncînâ bihà min cemii'l-ehvâli ve'l-âfât...*) Bunu bin defa okumuş, Allah kabul etsin...

İki Kur'an hatmi var, kırk bir Yâsîn okunmuş, İhlâs hatmi var, iki bin kelime-i tevhîd çekilmiş... İki bin kelime-i tevhîd çok değildir, iki bin *Lâ ilâhe illa'llâh*... Yetmiş bin olsaydı, iki tane yetmiş bin olsaydı filan... Şimdi biz onları tamamlayalım inşâallah. Şu izahatı bitirdikten sonra...

Buradan şimdi, meleklerin ne mutlu ne mutlu demesinden, biz bu gece ne yapacağımızı anlamaya çalışıyoruz. İşimiz başka, kafamız dedektif gibi çalışıyor şimdi, ne yapacağımızı düşünüyoruz.

وَعَلَىٰ بَابِ السَّابِعِ مَلَكٌ يُنَادِي هَلْ

مِنْ سَائِلٍ فَيُعْطَىٰ سُوْلُهُ

(*Ve alâ bâbü's-sâbi'*) yedinci kapıda, (*melekün yünadî: Hel min sâîlin feyu'tà sü'lehû*) “Var mı içinizden Allah'tan bir dilek isteyecek olan? Haydi istesin! İsteddiği, dilediği verilecek!” diye bir melek nidâ eder.

Tamam, yaşadık bu gece... El-hamdü lillâh, çok şükür, bizi bu geceye ulaştıran Allah'a hamd ü senâlar olsun ki; “Yok mu isteyen, istediğini

vereceğim!” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri...
“Ne mutlu bir şey isteyeneye Allah’tan, istediği
verilecek!” diyor bir melek.

Başka hadis-i şerifler de var bunu destekleyen,
bu manayı destekleyen. Onları belki okumaya
vakit olmaz; çünkü insanoğlu zayıftır, uykusu
geliverir filan... Neyse...

وَعَلَىٰ بَابِ الثَّامِنِ مَلَكٌ يُنَادِي هَلْ

مِنْ مُسْتَغْفِرٍ فَيُغْفَرُ لَهُ

(*Ve alâ bâbi’s-sâmini melekün yünâdî: Hel min müstağfirin feyuğferu lehû*) Sekizinci kapıda da
bir melek şöyle sesleniyormuş ki... Rasûlüllah
böyle cennetin kapılarına baktığı zaman,
meleklerin seslenmelerini görüyor. Diyormuş ki
o melek de:

“—Var mı Allah’tan mağfiret isteyen ki, mağfiret
olunsun? Allah mağfiret edecek. Var mı afv u
mağfiret olunmak isteyen; Allah onu mağfiret
edecek! Ne mutlu tevbe ve istiğfâr edenlere ki,
Allah onları mağfiret edecek!” diyormuş.

فَقُلْتُ يَا جَبْرِيلُ إِذَا مَتَى تَكُونُ

هَذِهِ الْأَبْوَابُ مَفْتُوحَةً قَالَ إِلَى طُلُوعِ الْفَجْرِ

مِنْ أَوَّلِ اللَّيْلِ

(*Fekultü: Yâ cibrîl, izâ metâ tekûnû hâzihi'l-ebvâbü meftûhaten*) Peygamber Efendimiz bu cennetlerin halini müşahede edince, peygamberlik gözüyle görüp, peygamberlik kulağıyla, nübüvvet kulağıyla bu meleklerin nidasını işitince, Cebrâil AS'ye sordu ki:

“—Yâ Cebrâil! Ne zamana kadar bu devlet, bu saadet, bu mutluluk, bu imkân, bu fırsat? Saat kaç kadar, ne zamana kadar?” diye sordu.

Tabii, buradan şu çıkıyor, muhterem kardeşlerim. Hadiste söylenmiyor ama sezinliyoruz: Melek demek istiyor ki, yâni, “Ne mutlu bir şey isteyene, istediği verilecek! Bu kapıdan girecek cennete... Ne mutlu namaz kılanı, namaz kılanın kapısı buradan olacak, bu kapıdan girecek cennete...” gibi bir mânâ var. O kapıların açık olması, meleğin orada ne mutlu demesi ne demek? “Haydi öyle yapın da, buradan girin!” demek. Yâni, o mânâ anlaşılıyor, muhterem kardeşlerim!

Sonra sordu:

“—Ne zamana kadar bu cennetin kapıları açık?” diye Peygamber Efendimiz.

(*Kâle*) Cebrâil AS buyurdu ki: (*İlâ tulûi'l-fecr*) “Tan yeri ağarmaya başlayıncaya kadar, imsak vaktine kadar...”

İmsakın kaç olduğunu saatime sorayım ben, bir dakika... Dördü yedi geçe, benim saat öyle diyor. Bir de ihtilaflı, Diyanet daha erken kesiyor vakti, falanca takvim daha geç... Yâni, üç buçukla dördü yedi geçe arasında bu iş bitiyor, pazar geçiyor.

Hadisi tamamlayayım: (*Min evveli'l-leyli*) “Gecenin evvelinden...” Yâni akşam namazından başladı, şu anda o vakitlerin, kıymetli vakitlerin dakikalarını kullanıyoruz; fecir vaktinde bitecek. Üç buçuk-dörtte bitecek bu fırsat...

ثُمَّ قَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّهُ لِلَّهِ تَعَالَى فِيهَا عُتْقَاءُ

مِنَ النَّارِ بِعَدَدِ شَعْرِ غَنَمِ الْكَلْبِ

(*Sümme kàle: Yâ muhammed, inne lillâhi teâlâ fîhâ utakàü mine'n-nâr bi-adedi şîari ganemi kelb*) “Bu gecede Allah’ın affettiği çok mü’min var. Çok günahkâr, cehennemi hak etmiş, cehenneme düşmesi durumu meydana gelmiş, cehenneme müstehâk olmuş çok mü’min kul var ki, Allah onları mağfiret edecek. Cehennemden azad edecek, cehenneme atıp yakmayacak; Benî Kelb kabîlesinin koyunlarının postlarındaki kılları sayısında...”

Tabii, kıllarını saymak zordur dedik sabahleyin ama, aslında ne yaparsın? Bir santimetre karede kaç kıl var, sayarsın. Yarım saatte, on beş dakikada; bir santimetrede kaç kıl olduğunu sayarsın. Derinin kaç santimetre kare olduğunu bulursun, onunla çarparsın. Kaç tane koyun varsa, onun sayısı ile çarparsın. Ortaya kaç kişinin affolacağı çıkar. Yâni pek de hesaplanamayacak bir şey değil... Her şeyin kestirme hesabı var.

İnsanlar bunu anlasın diye, Peygamber SAS Efendimiz, Allah’ın çok kullarını affedeceğini

anlatmak için, “Benî Kelb kabilesinin koyun sürülerinin, koyunlarının, postlarının tüyleri sayısı kadar” diye buyurmuş.

d. Kabul veya Red Gecesi

Aziz ve sevgili kardeşlerim! Bir de burada, izin verirsiniz, uykunuz gelmezse, bir şey beni çok heyecanlandırdığı için, onu da okumak istiyorum. İsterseniz onu da okuyalım! Bakın, buyuruyor ki, kitabı yazan Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz; Kàdirî Tarikatının piri, Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz... Burada bazı kelimeler var, bana çok dokunduğu, tesir ettiği, heyecanlandırdığı için, onları size de okumak istiyorum.

Diyor ki, Abdülkàdir-i Geylânî Efendimiz... Edîb, çok edîb, çok güzel, kalemi çok kuvvetli, kitabı çok güzel. Buyuruyor ki:

لَأَنَّهَا لَيْلَةُ الْحُكْمِ وَالْقَضَاءِ

وَلَيْلَةُ السُّخْطِ وَالرِّضَاءِ لَيْلَةُ الْقَبُولِ

وَالرَّدِّ وَالْوُصُولِ وَالسَّدِّ لَيْلَةُ السَّعَادَةِ

وَالشَّقَاءِ وَالْكَرَامَةِ وَالنَّقَاءِ

(Liennehâ leyletü'l-hükmü ve'l-kadà, ve leyletü's-suhtu ve'rriidà) “Bu gece Allah’ın kulları hakkında hükmetme, mukadderatı tayin etme, kaza ve kaderi belirleme, tasdik etme zamanıdır.”

Ve tabii bu hükmetmek, mukadderatı tayin etmek; “Şu kulun mukadderatını şöyle eyledim, bu kulun hakkında şunu hükmeyledim!” Nasıl olur yâni? (*Leyletü’s-suhtu ve’r-ridà*) Kimi kuluna kızdığı için ceza var; kimi kulunu sevdiği için, hoşnut ve râzı olduğu için mükâfat var... Yâni hüküm ona göre oluyor.

Sonra, (*leyletü’l-kabûlü ve’r-red, ve’l-vusûlü ve’s-sed*) “Bu gece Allah’ın kulunu kabul ettiği veya reddettiği gecedir. Kulun Allah’a kavuştuğu veya önünün engellendiği gecedir.” Seçtiği kelimeler, çok güzel kelimelerle anlatıyor. Ben de Türkçeleştirmeye çalışıyorum.

(*Ve leyletü’s-saàdeti ve’s-şakà’, ve’l-kerâmeti ve’n-nakà*) “Bu gece bazı insanların mutlu, bahtiyar mü’minler defterine yazıldığı gecedir; bazı insanların da kötü, günahkâr, Allah’ın sevmediği şakî kulları arasına yazıldığı gecedir.” Bazılarına ikramda bulunacak, bazılarından da intikam alacak. İşlediği günahın cezasını vererek, burnundan getirecek Allah! O gecedir.

فَوَاحِدٌ فِيهَا يَسْعَدُ وَالْآخِرُ فِيهَا يَبْعَدُ

وَوَاحِدٌ يُجْزَى وَوَاحِدٌ يُخْزَى وَوَاحِدٌ

يُكْرَمُ وَالْآخِرُ يُحْرَمُ وَوَاحِدٌ يُؤَجَّرُ وَالْآخِرُ يُهَجَّرُ

(*Fevâhidün fihà yes’adu, ve’l-âharu fihà yüb’adu*) Yâni, “Bir kul ebedî saadete erer bu gece; öteki kul da Allah’ın rahmetinden uzak

düſer bu gece... (Ve vâhidün yuczâ, ve vâhidün yuhzâ) Bir kul mükâfâta mazhar olur, bir kul hüsrân ve hizlâna mâruz olur.”

(Ve vâhidün yükremü, ve âharu yuhramu) “Bir kul ikrama, ikram-ı ilâhiyeye kavuşur; öteki kul mahrum kalır. (Ve vâhidün yüecceru ve âharu yühecceru) Bir kul ecre nâil olur, öteki kuldân yüz çevrilir, uzaklaştırılır.”

فَكَمْ مِنْ كَفَنٍ مَغْسُولٍ وَصَاحِبُهُ فِي السُّوقِ

مَشْغُولٌ وَكَمْ مِنْ قَبْرِ مَحْفُورٍ وَصَاحِبُهُ

بِالسُّرُورِ مَغْرُورٌ

(Fekem min kefenin mağsûlin ve sâhibühû fi’s-sûki meşgûl) İşte, bu cümleler beni çok titretiyor: “Nice kefeni yıkanmış insan var ki, adam farkında değil, pazarda alış-verişle meşgul.” (Kefenin mağsûl) Yıkanmış kefen demek. Kefenleri yıkıyorlar, zemzemle filân... Hazırlıyorlar, ölünce yıkanmış kefene saralım diye. (Kem min kefenin mağsûl) “Yıkanmış nice kefenler var ki, (ve sâhibühû fi’s-sûki meşgûl) sahibi çarşıda-pazarda, alış-verişte...” Yâhu kefenin yıkandı, haberin var mı?

(Ve kem min kabrin mahfur, ve sâhibühû bi’s-sürûri mağrur) Nice kazılmış kabirler var, kaderde o sene ölecek diye yazıyor ya! Yâni, daha kabri kazılmasa bile, kazılacağı yazılıyor. Nice kazılmış kabir var ki, sahibi sevinç içinde

aldanmış, yaşayacağını sanıyor.” Mağrur, aldanmış demek.

Dünya hayatı aldatıyor insanı. İnsanı en çok aldatan duygu, *tùl-i emeldir*. Bunu size, gâliba *Melbourne*’deyken bir konuşmamda anlattım. Kaçınılması gereken en tehlikeli duygulardan, düşüncelerden birisi nedir? *Tùl-i emeldir*. *Tùl-i emel* ne demek? *Tùl*, uzunluk demek. *Arz* ve *tùl* diye eskiler bilirler. *Emel* de, ümit etmek demek. Ümidin uzun olması.

Neyi kötüymüş bunun, neresi kötüymüş? Şurası kötü, muhterem kardeşlerim! Adam sanıyor ki, çok yaşayacağım; halbuki, biraz sonra ölecek. Kefeni yıkanmış, adam çarşı-pazarda, alış-verişle meşgul. Kabri kazılmış, sevinç içinde oynamakla aldanmış, duruyor. *Tùl-i emel*. Yâni, “Bu sene ben ölmem. Bak, bu sene şimdi Berat Gecesindeyiz, daha ben kaç tane Berat Gecesi görürüm!” dedi mi insan... Bu nedir? *Tùl-i emeldir*. Ümidi uzayıp gidiyor... “Ben bu sene ölecekler arasında yazıldıysam?” diye, böyle akli başından gidecek insanın, öyle yalvaracak. Allah’a öyle kulluk etmesi lâzım. *Tùl-i emel* bunu yaptırmıyor insana...

“—Canım daha çok yaşarım, tevbe ederim!”

Ama öleceğini bilen insan ne yapar? Tedbirini alır, iyi insan olur, tevbekâr olur.

Allah rahmet eylesin, bizim bir eniştemiz vardı köyde... İzmir’de hastaneye gitmiş. Doktor açıkça demiş ki:

“—Arkadaş, sen ciğerini sigarayla mahvetmişsin, doldurmuşsun! zifir dolmuş senin ciğerin,

katran doldurmuşsun sen ciğere... Sen üç ay yaşarsın!” demiş. “Allah’tan ümit kesilmez ama, üç aylık kadar bir nefes alacak yer kalmış burada!” demiş. “Her taraf, zifir dolu, zift dolu... Senin ciğerinde hava alacak yer kalmamış ki, kardeşim!” demiş.

Biz tabii şehirdeyiz, haberimiz yok. Enişteye böyle demiş,

kimseye de söylemiyor. Eve gelmiş. Kur’an-ı Kerîm’i açmış, hatimler indirmiş, tesbihler çekmiş... Üç ay içinde de, *Innâ li’llâhi ve innâ ileyhi râciûn*, ölmüş gitmiş. Yâni bilen insan ne yapıyor? Tevbe ediyor, Kur’an okuyor, namaz kılıyor, malları bölüştürüyor, hakları dağıtıyor, helâlleşiyor, ödüyor, tedbir alıyor... Ummayan insan, bilmeyen insan tedbirini almıyor; daha çok iş yaparım diyor, o gece ölüyor.

Size anlattım ki, bize geçtiğimiz Mi’rac Kandili’nde bize vaaz eden insan [Selçuk Eraydın] evine varamadı, yolda öldü. O gece bize vaaz etmişti, üniversite doçenti bir kardeşimiz; ertesi gece kabrindeydi... O camide vaaz ederken, tahmin ediyor muydu, “Ertesi gün ben kabrin içinde olacağım!” diye? Öyle onu bilse, insanda hal kalır mı?

İşte bu sözler beni çok duygulandırıyor. Bu duyguları sizin de duymanızı istediğim için, bu satırları okuyorum:

وَكَمْ مِنْ فَمٍ ضَاحِكٌ وَهُوَ عَنْ قَرِيبٍ هَالِكٌ وَكَمْ

مِنْ مَنْزِلٍ كَمُلَ بِنَاؤُهُ وَصَاحِبُهُ قَدْ أَزِفَ

فَنَاؤُهُ وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُوا الثَّوَابِ

فَيَبْذُوهُ لَهُ الْعِقَابُ

(*Ve kem min femin dâhikün, ve hüve an karîbin hâlik*) “Nice gülen ağız var ki, yakın zamanda belâsını bulacak, helâk olacak.

(*Ve kem min menzilin kemüle binâühû, ve sâhibühû kad ezüfe fenâühû*) “Nice bina vardır ki, sıvası, badanası tamamlanmış. Halbuki, sahibinin yok olma zamanı yaklaşmış.” Adam köşk yaptırdım diye seviniyor; badanası bitti, boyası bitti, perdesini alayım-malayım... Ekseriyetle böyle oluyor muhterem kardeşlerim. Özene-bezene ev yaptıran, özendiği evine giremeden ruhunu teslim ediyor.

Çok misâli var bunun... Belki sizin de bildiğiniz yakınlarınızdan misaller vardır. Fani dünyaya aldanıyor insanlar. (*Ve kem min abdin yercü's-sevâb, feyebdû lehü'l-ikâb*) “Nice kul vardır ki, Allah’tan sevap tahmin eder, ama ikâba müstehaktır.” Cezalı kuldur yâni. Bazı insanlar da kendisinin kötülüğünü anlayamıyor, halbuki cezaya müstehak... Bazısı haddini bilir de, bazısı bilmiyor.

Bak, Hasan-ı Basrî Hazretleri kabre gömülmüş de kabirden çıkmış gibi, böyle evinden beti benzi atmış olarak dışarıya çıkmış.

“—Ne oldu, hasta mısınız?” demişler.

“—Vallâhi, gemisi parçalanıp batan insandan daha fena durumdayım.” demiş,

“—E, niye?”

“—Hayatımı biliyorum, günahlarımı biliyorum kesin; ama, affolunduğumu bilmiyorum. Günahlarım af oldu mu, olmadı mı; bilmiyorum. Evet, ibadetlerimi yaptım ama, ibadetlerimi Allah kabul etti mi, etmedi mi; meçhul... Benden daha kötü durumda kim var?” demiş.

Onun için, yâni, *tabîîn*in en büyüklerinden birisi. O ümit içinde değil, korku içinde; ama, ondan milyon kere daha derecesi aşağıda olan günahkâr, hiç pervasız, sanki sevap verilecek diye bekliyor.

İşte, tûl-i emel hepimizi aldatıyor. İnsanoğullarının hepsi birbirine benzer. Birisinin başına gelen, ötekisinin de başına gelebilir. Allah bize uyanıklık versin...

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْبَشَارَةَ فَتَبَدُّو لَهُ الْحَسَارَةُ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْجَنَانَ فَتَبَدُّو لَهُ النَّيْرَانُ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْوَصْلَ فَيَبَدُّو لَهُ الْفُصْلُ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْعَطَاءَ فَيَبَدُّو لَهُ الْبَلَاءُ

وَكَمْ مِنْ عَبْدٍ يَرْجُو الْمُلْكَ فَيَبْدُو لَهُ الْهَلَكُ

(*Ve kem min abdin yercü'l-beşâreh, fetebdû lehü'l-hasâreh*) “Kimisi müjde bekler, ama ziyan haberi gelir.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-cinân, fetebdû lehü'n-nîrân*) “Kimisi cenneti umar, düşünür ama, cehennem ateşine düşer.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-vasl, feyebdû lehü'l-fasl*) “Kimisi Allah’a kavuşacağını sanar ama, ayrılık nasibdir.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-ata', feyebdû lehü'l-belâ'*) “Nice kul Rabbinden atâ bekler, ama belâ gelir.”

(*Ve kem min abdin yercü'l-mülk, feyebdû lehü'l-helk*) “Saltanat süreceğini sanar nice insan ama, helâke uğrar. Padişah oldum der, hükümdar oldum, başkan oldum der; ama helâki yazılmıştır.”⁶

İşte bunları sıralıyor Abdülkàdir-i Geylânî Hazretleri. Bu gece bunların tayin edildiği gece olduğundan, tabii yalvarıp da, Allah’tan alın yazımızın güzel olmasını istememiz lâzım! Peki, yalvarınca bu işler değişir mi? Yalvaracağız da; “—Peki, yalvaralım Hocam! Yalvaralım da, Allah acaba kabul eder mi?”

Evet, Peygamber Efendimiz SAS’in hadis-i şerifi var, buyuruyor ki:⁷

⁶ Geylânî, *Gunyetü't-Tâlibîn*, s.170.

⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.459, no:3471; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.670, no:1815; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

الدُّعَاءُ يَنْفَعُ مِمَّا نَزَلَ وَمِمَّا لَمْ يَنْزِلْ

فَعَلَيْكُمْ عِبَادَ اللَّهِ بِالْدُّعَاءِ

(ك. عن ابن عمر)

RE. 207/14 (*Ed-duâu yenfeû mimmâ nezele, ve mimmâ lem yenzil*) “Dua gelmiş belâyı kaldırmağa da fayda sağlar; henüz gelmekte olan, ulaşmamış belânın da dönmesine fayda sağlar.” (*Fealeyküm ibâda’llâhi bi’d-duâi*) [Öyleyse ey Allah’ın kulları, size dua etmenizi tavsiye ederim!] Sahih hadis-i şeriflerde bildiriliyor ki:⁸

الدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ

(ك. عن نمير بن أوس مرسلًا)

(*Ed-duâu yeruddü’l-kadâe ba’de en yübrame*) “Kulun yaptığı dua Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin hükm-ü ilâhîsini kesinlik kazanmışken değiştirir. Allah duayı kabul eder.” Değiştiren yine Allah... “Kulum dua etti, değiştirin!” der, değişir. Hüküm onun olduğundan, “Haydi dua etti kulum, kabul ettim duasını. Şöyle yapın!” der meleklerle, onun dediği olur. Onun için

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.234, no:22097; Heysemî, *Mecmaü’zZevâid*, c.X, s.219, no:17191; Muaz ibn-i Cebel RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.63, no:3122; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XIII, s.5, no:12420.

⁸ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXII, s.158; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VI, s.511, no:8911; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.1077; Nümeyr ibn-i Evs el-Eş’arî Rh.A’ten.]

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.63, no:3119; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XII, s.499, no:12407; RE. 207/12.

dua edeceğiz, çok dua edeceğiz, yalvaracağız.
Allahu Teâlâ Hazretleri bizi afv u mağfiret
eylesin diye...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

05. 01. 1996 Canberra / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

